

Sju alldeles nya visor : 1.
Bohuslänska sjömansvalsens. 2.
Kärlekens fantasi...

18 B Skillingtryck E1911m3

National Library
of Sweden

Sju alldeles

NYA VISOR

1. Bohuslänska Sjömansvalsén.
2. Kärlekens fantasi.
3. Ljungby horn.
4. Björkens hemlighet.
5. En ny och vacker kärleksvisa.
6. Finska rytteriets marsch.
7. Necken.

Pris 12 öre.

— MALMÖ —

C. A. ANDERSSON & C:s BOKTR., 1912.

Den första:

Bohuslänska Sjömansvalsen.

Farväl min vän! Jag far ut på böljan blå
på stormigt haf, där de höga sjöar gå.
Farväl min vän! i ditt öga tåren står
då från dej, lilla vän, nu ombord jag går.
Anna, min vän, nu lättar skutan ankar
stå inte så i sorgens tunga tankar
Snart uppå skutan öfver Doggers bankar
kommer jag, hiohej, till dej igen, lilla vän!

Jag segla skall till Good Hope och runt Kap-Horn
där brottsjön går hög som hus och körketorn.
Från dej, min vän, skall jag gå på stormigt haf
där så mången sjöman fått sin våta graf.
Anna, min vän, — — —

Min fästmö! Gråt ej, gråt ej, lilla vän
Inom ett år kommer jag till dej igen
från fjärran land med en fästmögåfva grann
från din darling, you know, och din fästeman.
Anna, min vän, — — —

Snart öfver haf »Hvita Falken» smäcker går
Till Rio, Kap, till Bombay och Singapore
bland palmer där snart jag sköna kvinnor ser
men blott dej, lilla vän, jag min kärlek ger.
Anna, min vän, — — —

När uppå vakt jag vid ratten ensam står,
till dej, min vän, städs min trogna tanke går
då tänker jag, att du sjunger om din vän;
Lille vän, om igen, o kom snart igen.
Anna, min vän, — — —

Men om i kvaf skutan går på stormigt haf
och du, min vän, får i sjön din våta graf,
om aldrig mer jag får se dej, lille vän
ska vi träffas igen uti himmelen.

Anna, min vän, — — —

O sörj ej så, lilla vän i Viken vän
vi träffas nog än en gång i Bohuslän.
Så gråt ej mer, du min vän i nöd och lust,
Snart mig åter du ser här vid Vikens kust.

Anna, min vän, — — —

När Bohusstrand jag för fulla segel når,
med kind i brand glad du till mitt möte går.
När »Falken» fin länsat in i hemmets hamn,
skall jag hvila så ljuft i din hulda famn.

Anna, min vän, — — —

Du vet, min vän, hvem som visan diktat har
det är din vän, som på blåa böljan far.
Nu bort jag far — lämnar dej så ensam kvar,
men jag kommer igen, lilla vän så rar.
Anna, min vän, nu lättar skutan ankar
stå inte så i sorgens tunga tankar.
Snart uppå skutan öfver Doggers bankar
kommer jag, hiohej, till dej igen, lilla vän.

Den andra:

Kärlekens fantasi.

I ungdomens blomstring jag satte så huld
Min tro till en gosse så skön,
Men hjertat hans unga af falskhet var fullt
Af Gud får han en gång sin lön.

Vid tjugo års ålder förskjuten jag blef,
Af vännen jag älskat så ömt,
Jag tänkte då skriva ett bref,
Men tårarna hindra mig jemt.

En brinnande kärlek då tändes hos mig,
Som ännu i hjertat fins kvar,
Men fastän jag är öfvergifven af dig
En vän uti himlen jag har.

Jag längtar till honom, ack måtte han snart
Mig taga från jordenes grus,
Ty glädjen den jag här i världen har haft
Är släckt likt ett brinnande ljus.

Nu finnes på jorden ej mera för mig
En vän som kan skänka mig tröst,
När du hade mod att glömma bort mig
Då brast utaf ångest mitt bröst.

Du aldrig mig älskat, fast du har så sagt,
Du har blott talt falskhet för mig.
En börda så tung på mitt hjerta du lagt
Men gerna jag bär den för dig.

Jag vet du har penningar, silfver och guld,
Och derföre sviker du mig,
Men dock jag besinnar att det var min skuld
Ty jag satte trohet till dig.

Nu slutar jag skrifva, jag vill icke mer,
Ty kanske jag gör dig besvär,
På resa du möjligen stadder nu är
Till vännen du håller så kär.

Jag sjelf utaf hjertat har sagt dessa ord
Som här uppå papperet stå,
Och om vi ej träffas mer här uppå jord,
I himlen vi mötas väl få.

Och nu jag dig bjuder ett hjertligt farväl
Och tecknar med darrande hand,
Att du var mitt hjerta, du var all min själ,
Jag aldrig dig bortglömma kan.

Den tredje:

Ljungby horn.

Och riddaren red genom grönskande lund
För att kärestans boning uppnå,
Då varsnade han uti skymningens stund
Sjelfva skogsnympfen framför sig stå,
Der stod hon, den stolta, i skönhet och prakt
Med sitt glänsande lockiga hår,
Och ögon som lyste af kärlekens makt
Och en mun som förförande log.

Var helsad du tappre hon läspade ömt,
Och guldhornet åt riddaren bjöd,
Drick kärleken till och när hornet du tömt
Sitt då af och tråd dansen med mig,
Jag bjuder dig kärlek och glödande vin
Och det åldriga skummande mjöd,
Jag bjuder dig guld ur förgyllande skrin,
Sitt nu af och tråd dansen med mig.

Men riddaren sporrar sin gångare god
Och flyr bort med det gyllene horn.
Till Ljungby det bär öfver heden med mod
Men af ljungeldar spärras hans väg.
Då rider han in på de nyplöjda fält,
Åt hvars fåror han korstecknet gör,
Men trollen på heden de skria så gällt:
Gif oss åter vårt röfvade horn.

Så kom han till Ljungby till kärestans slott,
Och föll ned för sin älskade brud,
Berättar sin färd och hur hornet han fått
Och bedyrar sin trohet och dör.

Den fjerde:

Björkens hemlighet.

Vid den klara rand af en lummig strand,
Sjöng en björk ibland sina gröna visor.
Och jag hörde då i hans gren derpå,
Och då sjöng han en gång så:

Och jag vet, jag vet mången hemlighet,
Mången flicka gret under mina grenar.
Mången gosse såg sig då varm i håg,
På den blåa vikens våg.

Klara månen sken på min gröna gren,
Och så kom der en som skar namn i barken,
Men han skar blott ett och han kysste det,
Det har ingen, ingen sett.

Nästa afton kom der en flicka, som
Såg sig ofta om och skar namn i barken.
Men hon skar blott ett och hon kysste det,
Det har ingen, ingen sett.

Nästa afton sken månen på min gren,
Och så kom der en och så kom den andra,
Tyst liksom en hamn sökte vännens namn
I min lugna hvita stam.

Och min hvita stam stod helt allvarsam
Och då smög sig fram hvad de båda skrifvit,
Och de märkte nog hvad som stod i skog,
Och jag såg derpå och log.

Men så hände då att de båda två
Togo miste då och ej kysste trädet.
Lilla vän hur lätt händer inte det,
Det har ingen, ingen sett.

Klara månen sken på min gröna gren,
Och ett sus der hven öfver blad och knoppar,
Och en stjernas tår föll i vindens spår,
Öfver jordens korta vår.

Den femte:

En ny och vacker kärleksvisa.

Jag vandrat har kring vida jorden,
Med vandringsstafven uti min hand
Mitt hjerta lemnat jag har i norden
Hos vännen som jag ock skänkt min hand, tralla.

Fråga ej hvarför ögat gråter
Och mitt hjerta brista vill,
Ingen glädje jag får åter
Om inte du mig vill höra till, tralla.

Bland alla minnen som du gömmer,
Göm äfven minnet efter mig,
Om en gång du mig bortglömmer,
Så glömmer jag ändå aldrig dig, tralla.

Adjö med dig min hulda tärna
Adjö med dig min kära vän
Jag ser på himmelen en stjerna,
Som lyser vägen allt till mitt hem, tralla.

O gosse säg hvad jag har brutit,
Men du har rent af glömt mig bort?
Om än alldeles du mig förskjutit
Så glömmer jag dig ej så fort, tralla.

Jord och himmel allt jag glömmer,
Blott jag tänker uppå dig
Om din kärlek blott jag drömmer,
Ack om jag finge ega dig, tralla.

Jag vill dig följa i lifvets öden,
Jag vill dig följa till lifvets slut.
Jag vill dig följa i sjelfva döden,
Intill min sista timmas slut, tralla.

Den sjette:

Finska rytteriets marsch.

Den snöiga nord är vårt fädernesland,
Der sprakar vår härd på den stormiga strand,
Der växte vid svärdet vår härdade arm,
Der glödde för ära och trohet vår barm.
Vi vattnade vid Nevas bad vår frustande häst,
Han sam öfver Weichsel så glad som till fest,
Han bar öfver Rhen vårt hämnande stål,
Han drack utur Donau kejsarens skål.
Så rida vi fram öfver aska och grus,
Då sprungo ur hofvarna gnistor af ljus,
Då blixtrar hvart svärd som en strimma af sol,
Och frihet går ut från den ljungande pol.

Den sjunde:

Necken.

Necken han spelar på böljan blå,
Ljuft är att höra derpå!
Hafvets små elfvor i ringdans gå,
Och stjernorna tindra också.
Men Necken, när han mot himlen ser,
Slår han sitt öga ner;
Ty bland de stjernor, som tindra der,
Freja ej mot honom ler.

Större än jordlifvets sorg är hans —
Bruden, han sökte, ej fanns —
Slocknen, I stjernor, och döljen er glans!
I tärnor! gå icke till dans!
Necken, vid harpan, för berg och dal
Sjunger om kärlekskval.
Gömmer sig sedan i grönan sal,
Slutar så elfkungens bal.
